

Sygn. akt I AGa 105/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Wincenty Ślawski

Sędziowie: SA Alicja Myszkowska

del. SO Marta Witoszyńska (spr.)

Protokolant: stażysta Ewa Borysewicz

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2018 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko W. S. i K. W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 23 listopada 2017 r. sygn. akt X GC 195/16

1. oddala apelację;

2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz:

a) **W. S. kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł,**

b) **K. W. kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł.**

Sygn. akt I AGa 105/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 listopada 2017 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. przeciwko W. S. i K. W. o zapłatę

- w punkcie 1. oddalił powództwo;

- w punkcie 2. zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz:

a) W. S. kwotę 5.379,42 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

b) K. W. kwotę 3.617 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie;

- w punkcie 3. nakazał ściągnąć od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 83,40 zł tytułem zwrotu poniesionych przez Skarb Państwa wydatków - kosztów stawiennictwa świadków.

Sąd Okręgowy poczynił następujące ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje za własne:

W dniu 28 lutego 2013 roku (...) spółka z o.o. reprezentowana przez Wiceprezesa Zarządu W. S. i Wiceprezesa Zarządu K. W. złożyła w Sądzie Rejonowym dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi wniosek o ogłoszenie upadłości spółki z możliwością zawarcia układu. W uzasadnieniu wniosku wskazano m. in., iż na dzień jego złożenia spółka posiadała zobowiązania na ogólną kwotę 3.637 130,49 złotych, w tym zobowiązania przeterminowane na kwotę 3.087 176,28 złotych. Spółka posiadała majątek o wartości 8. 627 300 złotych, który stanowiły wartości niematerialne i prawne w postaci praw do własności przemysłowej oraz prac badawczych.

W dniu 9 sierpnia 2013 roku odbyło się wstępne zgromadzenie wierzycieli spółki. W jego trakcie zatwierdzony został projekt spisu wierzycieli według stanu na dzień 9 sierpnia 2013 roku i sąd postanowił wszystkich wierzycieli ujętych w spisie dopuścić do udziału we wstępnym zgromadzeniu wierzycieli.

Postanowieniem z dnia 4 października 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi XIV Wydział Gospodarczy dla spraw Upadłościowych i Naprawczych oddalił zarzuty Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości przeciwko układowi, ogłosił upadłość (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., zatwierdził układ zawarty przez dłużnika z wierzycielami na wstępnym zgromadzeniu wierzycieli w dniu 9 sierpnia 2013 roku. Postanowieniem z dnia 21 listopada 2013 roku ten sam sąd stwierdził z urzędu ukończenie postępowania upadłościowego wobec (...).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lubinie sąd nakazał pozwanej spółce (...) spółce z o.o. zapłacenie na rzecz powodowej spółki (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 56.496,36 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 października 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 4.319,73 złote tytułem zwrotu kosztów procesu. Postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2014 roku ten sam sąd nadał wskazanemu wyżej nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności.

Postanowieniem z dnia 19 listopada 2015 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Lublin Zachód w Lubinie umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone z wniosku (...) S. A. przeciwko (...) spółce z o.o. na podstawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 17 czerwca 2014 roku – wobec bezskuteczności prowadzonej egzekucji. Komornik ustalił koszty postępowania egzekucyjnego w kwocie 215,60 złotych i postanowił obciążyć nimi w całości dłużnika.

Objęta nakazem zapłaty wierzycielność wynika z zawartej pomiędzy (...) S. A. a (...) spółka z o.o. umowy sprzedaży podzespołów potwierdzonej fakturą wystawioną w dniu 23 września 2013 roku.

W dniu 6 września 2013 roku pozwany W. S. złożył rezygnację z zajmowanej funkcji Wiceprezesa Zarządu (...), motywując to względami rodzinnymi i złożył sprawozdanie członka zarządu o stanie spółki na dzień 6 września 2013 roku. W tej samej dacie odbyło się Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników spółki (...), które przyjęło rezygnację W. S. i podjęło uchwałę o rozwiązaniu z nim umowy o pracę na mocy porozumienia stron z dniem 30 września 2013 roku. Na funkcję Prezesa Zarządu powołano z dniem 30 września 2013 roku K. W..

W dniu 11 września 2013 roku spółka złożyła wniosek o ujawnienie wskazanych zmian w składzie zarządu spółki w Krajowym Rejestrze Sądowym.

Ze sprawozdania sporządzonego na dzień 31 stycznia 2013 roku wynikało, że spółka (...) jest w nienajlepszej sytuacji finansowej. Żaden ze wskaźników płynności nie mieścił się w przedziale optymalnym. Zarówno wskaźnik płynności szybkiej, płynności bieżącej jak i płynności gotówkowej były niższe niż optymalne ich wartości. Oznacza to, że spółka nie posiadała dostatecznej ilości gotówki ani też wystarczającej ilości płynnych aktywów obrotowych, które mogłyby

być relatywnie szybko spieniężone w celu pokrycia istniejących zobowiązań bieżących. Już w dniu 31 stycznia 2013 roku zobowiązania bieżące nie miały pokrycia w aktywach krótkoterminowych, w tym w zapasach, co jednoznacznie mogło sugerować, że spółka nie miała możliwości regulowania swoich zobowiązań krótkoterminowych.

Spółka na dzień 22 lutego 2013 roku była w stanie niewypłacalności. Nie regulowała swoich wymagalnych zobowiązań na kwotę 1.5065 264,15 złotych oraz zobowiązania względem wspólnika W. W. na kwotę ponad 1.200 000 złotych.

Spółka nie miała majątku poza patentami, które by przynosić spółce przychody wymagały zaangażowania znacznych nakładów pieniężnych, którymi spółka nie dysponowała. Od 2013 roku spółka z uwagi na problemy finansowe wygaszała działalność, zwalniała pracowników i wypowiadała umowy o dofinansowanie. Zobowiązania przeterminowane o więcej niż 90 dni stanowiły około 8 % sumy bilansowej w tym około 4 % sumy bilansowej stanowiły zobowiązania przeterminowane dłużej niż 1 rok. W badanym okresie stan zobowiązań nie przekraczał majątku spółki. Z uwagi na brak danych za lata 2010 i 2011 brak jest możliwości oceny, czy stan niewypłacalności spółki powstał w okresie wcześniejszym niż 31 stycznia 2013 roku. Jednocześnie gdyby wierzytelność powodowej spółki istniała na dzień 22 lutego 2013 roku tj. na dzień złożenia przez spółkę wniosku o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu prawdopodobnie nie została by ona zaspokojona w stopniu większym niż 15 % jej wysokości.

Sąd Okręgowy wskazał, że powyższy stan faktyczny był, co do zasady pomiędzy stronami niesporny. Kwestię sporną było natomiast wystąpienie w ustalonym stanie faktycznym przesłanek odpowiedzialności pozwanych na podstawie art. 299 KSH.

Sąd Okręgowy poczynił ustalenia w zakresie okoliczności faktycznych istotnych dla jej rozstrzygnięcia na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów urzędowych i prywatnych, których treść, wiarygodność i moc dowodowa nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd pominął zeznania przesłuchanych w toku postępowania świadków, jako dotyczące de facto okoliczności niemających istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy jak wewnętrzny podział obowiązków w spółce, charakter i rodzaj prowadzonej przez spółkę działalności gospodarczej, czy też sposób zarządzania spółką. W zakresie sytuacji finansowej spółki Sąd pierwszej instancji oparł swoje ustalenia na opinii pisemnej biegłego dr hab. R. P.. Opinia ta jest pełna, logiczna, merytorycznie poprawna, nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron procesu.

Sąd natomiast pominął przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie stwierdzenie biegłego, iż gdyby we właściwym czasie zgłoszony został wniosek o upadłość spółki prawdopodobnie wierzytelność powódki w ogóle by nie powstała. Twierdzenie to jest o tyle bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, że wierzytelność powodowej spółki wobec (...) powstała kilka miesięcy po złożeniu przez spółkę wniosku o ogłoszenie jej upadłości z możliwością zawarcia układu, w trakcie trwania postępowania w przedmiocie tego wniosku i w trakcie trwania negocjacji z wierzycielami spółki. Z tego względu nie można zasadnie i w sposób logicznie przekonujący twierdzić, iż gdyby wcześniej nastąpiła upadłość spółki to wierzytelność ta by nie powstała skoro powstała ona faktycznie po zgłoszeniu przez spółkę wniosku o ogłoszenie upadłości i w trakcie postępowania układowego, kiedy to wierzyciel miał możliwość pozyskania wiedzy o fakcie trwania tego postępowania a mimo to zawarł ze spółką umowę sprzedaży podzespołów z odroczonym terminem płatności. Okoliczność tej zarząd spółki nie ukrywał, była ona ponadto znana wierzycielom spółki biorącym udział w postępowaniu układowym.

Sąd Okręgowy uznał, że powództwo nie jest zasadne.

Stosownie do treści przepisu art. 299 KSH jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym samym czasie wydano postanowienie o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo o zatwierdzeniu układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewydania postanowienia o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo niezatwierdzenia układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu wierzyciel

nie poniósł szkody (§ 2 art. 299 KSH). Przepisy § 1 i § 2 nie naruszają przepisów ustanawiających dalej idącą odpowiedzialność członków zarządu (§ 3 art. 299 KSH).

Wyżej przytoczone brzmienie okoliczności wyłączających odpowiedzialność uwzględnia stan prawny obowiązujący od 1.1.2016 r. Przed tą datą zgodnie z ówczesnie obowiązującą treścią art. 299 § 2 KSH członek zarządu mógł się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykazał, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody. Poprzednie brzmienie przepisu będzie miało zastosowanie zwłaszcza wówczas, gdy rozważa się zaktualizowanie odpowiedzialności z art. 299 § 1 KSH w okresie przed 1.1.2016 r. a zatem w niniejszej sprawie. Jak wynika z treści powołanego przepisu przesłankami odpowiedzialności z art. 299 § 1 KSH są: 1) szkoda, 2) istnienie zobowiązania spółki z o.o. 3) bezskuteczność egzekucji z majątku spółki, 4) związek przyczynowy między szkodą a niezłożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości.

Przeważające obecnie w orzecznictwie stanowisko, ujmuje przewidzianą w tej regulacji odpowiedzialność jako szczególnie przypadek odpowiedzialności odszkodowawczej na zasadzie winy (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.2.2002 r., IV CKN 793/00, OSNC 2003, nr 2, poz. 22 i cytowane tam orzeczenia, oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15.5.2001 r., I CKN 1189/98, nie publ.). Specyfika tej odpowiedzialności odszkodowawczej przejawia się w tym, że wierzyciel, który nie wyegzekwował swej należności wobec spółki, nie musi dowodzić wysokości doznanej wskutek tego szkody. Wystarczy, że przedłoży tytuł egzekucyjny stwierdzający zobowiązanie spółki istniejące w czasie piastowania przez określoną osobę funkcji członka zarządu i udowodni, iż egzekucja wobec spółki okazała się bezskuteczna. Jeżeli członek zarządu nie udowodni, że szkoda wierzyciela była niższa od niewyegzekwowanego od spółki zobowiązania, to poniesie wobec wierzyciela odpowiedzialność do wysokości tego zobowiązania. Z omawianej regulacji wynika więc na rzecz wierzyciela domniemanie szkody w wysokości niewyegzekwowanego wobec spółki zobowiązania. Domniemany w świetle tej regulacji jest także związek przyczynowy między szkodą wierzyciela a niezłożeniem we właściwym czasie przez członka zarządu wniosku o ogłoszenie upadłości lub podania o wszczęcie postępowania układowego oraz zawinięcie przez niego niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości i niewszczęcia postępowania układowego. Przesłanką odpowiedzialności z art. 299 § 1 KSH jest również związek przyczynowy pomiędzy wyżej zdefiniowaną szkodą wierzyciela a niezłożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości. Niekiedy nieprecyzyjnie wskazuje się, że chodzi o związek przyczynowy między sprawowaniem funkcji przez członka zarządu a szkodą, jakiej doznał wierzyciel spółki (tak wyr. SN z 30.9.2004 r., IV CK 49/04, L.). Związek ten należy ujmować w postaci czysto kauzalnej. Taki rozkład ciężaru dowodu wskazanych okoliczności jest uzasadniony tym, że wierzyciele na ogół nie znają stanu interesów spółki, wiedzy w tym zakresie można natomiast wymagać od członków zarządu.

Rozpatrywana odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością stanowi sankcję za kierowanie sprawami spółki w sposób prowadzący do bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce. Wyrazem kierowania sprawami spółki we wspomniany sposób jest niezłożenie we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości lub podania o wszczęcie postępowania układowego. Wykazanie przez członków zarządu, że wniosek o ogłoszenie upadłości spółki został złożony we właściwym czasie, oznacza więc stwierdzenie nieistnienia związku przyczynowego pomiędzy sprawowaniem funkcji przez członków zarządu a szkodą doznaną przez wierzyciela spółki. Na równi z wykazaniem, że wniosek o ogłoszenie upadłości spółki został złożony we właściwym czasie, należy potraktować wykazanie przez członków zarządu, iż podczas pełnienia przez nich swych funkcji w ogóle nie było podstaw do wystąpienia z wnioskiem o ogłoszenie upadłości lub z podaniem o wszczęcie postępowania układowego. Również wykazanie tej okoliczności oznacza stwierdzenie nieistnienia związku przyczynowego pomiędzy sprawowaniem funkcji przez członków zarządu a szkodą doznaną przez wierzyciela spółki (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.9.1999 r., II CKN 608/98, OSNC 2000, nr 4, poz. 67).

Odpowiedzialność z art. 299 § 1 KSH nie obejmuje natomiast zobowiązań powstałych po zgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości. Za właściwą bowiem, z punktu widzenia założeń przepisu art. 299 KSH i celu zawartego w nim unormowania, cezurę czasową rozgraniczającą, ze względu na moment ich powstania, zobowiązania, za które ponoszą odpowiedzialność członkowie zarządu spółki z o.o. uznać należy dzień zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości

spółki. W odniesieniu bowiem do zobowiązań spółki powstałych po zgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości, poprzedzające powstanie zobowiązania zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości jest zgłoszeniem dokonany w właściwym czasie w tym znaczeniu, że także w takiej sytuacji uzasadnione jest stwierdzenie braku związku przyczynowego pomiędzy sprawowaniem funkcji przez członka zarządu spółki a szkodą jej wierzyciela (tak R., Komentarz KSH, 2009, s. 556; wyr. SN z 30.9.2004 r., IV CK 49/04, L.; wyr. z 14.2.2003 r., IV CKN 1779/00, OSNC 2004, Nr 5, poz. 76).

Sąd Okręgowy wskazał, że określając "właściwy czas" w rozumieniu art. 298 § 2 KH, tj. termin, w którym złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości wyłącza odpowiedzialność członków zarządu, należy się niewątpliwie odwołać do stosownych przepisów z zakresu prawa upadłościowego i naprawczego.

Podstawy złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości są określone w PrUpad. Ogłoszenie upadłości może nastąpić tylko wówczas, gdy istnieje co najmniej dwóch wierzycieli przedsiębiorcy, którego wniosek dotyczy, a to wobec zasadniczego celu, któremu służy instytucja upadłości, a mianowicie równomiernego zaspokojenia wszystkich wierzycieli dłużnika (tak post. SN z 31.1.2002 r., IV CKN 659/00, L.). Przesłanki zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości są ujęte w art. 10 i 11 PrUpad. Zgodnie z art. 10 PrUpad upadłość ogłasza się w stosunku do dłużnika, który stał się niewypłacalny, przy czym dłużnik jest niewypłacalny, jeżeli utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych (art. 11 ust. 1 PrUpad) lub gdy jego zobowiązania pieniężne przekraczają wartość jego majątku, a stan ten utrzymuje się przez okres przekraczający 24 miesiące (art. 11 ust. 2 PrUpad), z tym zastrzeżeniem, że do zobowiązań pieniężnych, o których mowa w art. 11 ust. 2 PrUpad, nie wlicza się zobowiązań przyszłych, w tym zobowiązań pod warunkiem zawieszającym oraz zobowiązań wobec wspólnika albo akcjonariusza z tytułu pożyczki lub innej czynności prawnej o podobnych skutkach.

W stanie prawnym obowiązującym przed 1.1.2016 r. a zatem mającym zastosowanie w rozpoznawanej sprawie niewypłacalność zachodziła już wówczas, gdy dłużnik w terminie nie wykonywał dwóch wymagalnych zobowiązań pieniężnych – nie miało znaczenia, ani jak duże jest opóźnienie, ani wielkość zobowiązań, czy charakter opóźnienia (tak Z., Prawo upadłościowe i naprawcze. Komentarz, 2007, s. 17). Nieistotne było, czy nie wykonywał on wszystkich zobowiązań, czy też tylko niektórych z nich. Nieistotny był też rozmiar niewykonywanych przez dłużnika zobowiązań, bowiem nawet niewykonywanie zobowiązań o niewielkiej wartości oznaczało jego niewypłacalność.

Ponadto należy uwzględnić założenia uregulowania zawartego w art. 298 KH. Założenia te uzasadniają wyodrębnienie wśród niewyegzekwowanych od spółki zobowiązań tych, które powstały przed zgłoszeniem wniosku o ogłoszenie upadłości, i tych, które powstały już po zgłoszeniu tego wniosku. W odniesieniu do pierwszych należy przyjąć, że odpowiedzialność członków zarządu wyłącza złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki w terminie określonym PrUp, liczoną od dnia zaprzestania płacenia przez spółkę długów lub ewentualnie od dnia powołania w skład zarządu. W odniesieniu natomiast do drugiej grupy zobowiązań należy przyjąć, że odpowiedzialność członków zarządu jest w zasadzie zawsze wyłączona. Poprzedzające powstanie zobowiązania zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości jest zgłoszeniem we właściwym czasie w tym sensie, że uzasadnia na równi ze zgłoszeniem dokonany w pierwszej z powyższych sytuacji stwierdzenie braku związku przyczynowego pomiędzy sprawowaniem funkcji przez członków zarządu a szkodą doznaną przez wierzyciela spółki. Jak wspomniano, uregulowanie zawarte w art. 298 KH zostało ustanowione w celu przeciwdziałania likwidacji spółki z ograniczoną odpowiedzialnością bez przeprowadzenia postępowania upadłościowego, a gdy zobowiązanie powstało po złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości, cel ten jest nieaktualny. Wyjątek od nieodpowiedzialności członków zarządu w wypadku zobowiązań powstałych po złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości należy uczynić tylko, co do tych spośród nich, które są ściśle związane z długiem istniejącym wcześniej, np. dotyczących zapłaty odsetek (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.10.1998 r., III CKN 650/97, OSNC 1999, nr 3, poz. 64). Wyrok Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z dnia 14 lutego 2003 r. IV CKN 1779/00 za Kodeks spółek handlowych. Komentarz 2017, wyd. 2

Brak związku przyczynowego zachodzi zwłaszcza wówczas, gdy zobowiązanie powstało po zgłoszeniu we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości (tak wyr. SN z 30.9.2004 r., IV CK 49/04, L.). Powołanie się na przedmiotową przesłankę wyłączającą odpowiedzialność jest możliwe jedynie wówczas, gdy wniosek o ogłoszenie upadłości został

złożony skutecznie. Brak będzie podstaw do wyłączenia odpowiedzialności, jeżeli wniosek ten został np. zwrócony ze względu na jego braki formalne.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, Sąd Okręgowy stwierdził, iż w stanie faktycznym sprawy zachodzi brak związku przyczynowego pomiędzy sprawowaniem przez pozwanych funkcji członków zarządu a szkodą doznaną przez wierzyciela spółki. Dochodzona bowiem przez powoda wierzytelność powstała po dacie zgłoszenia przez spółkę w osobach pozwanych członków zarządu wniosku o ogłoszenie upadłości spółki z możliwością zawarcia układu, w trakcie toczącego się postępowania sądowego w przedmiocie tego wniosku. Postępowanie to zakończyło się uwzględnieniem wniosku i zatwierdzeniem przez sąd układu zawartego przez spółkę z wierzycielami.

Z przeprowadzonej w sprawie opinii biegłego R. P. wynika, iż spółka (...) była w sytuacji ekonomicznej uzasadniającej zgłoszenie wniosku o ogłoszenie jej upadłości na dzień 31 stycznia 2013 roku. Brak obecnie dokumentacji finansowej firmy pozwalającej na ustalenie, iż stan uzasadniający wystąpienie z wnioskiem o ogłoszenie upadłości wystąpił przed tą datą. Wniosek o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu zgłoszony został przez spółkę w dniu 28 lutego 2013 roku a zatem w czasie właściwym. Dochodzona wierzytelność powstała natomiast w dniu 23 września 2013 roku w następstwie zawarcia pomiędzy powodem z (...) umowy sprzedaży podzespołów, stała się natomiast wymagalna z dniem 23 października 2013 roku. Fakt jej niezaspokojenia przez spółkę nie pozostaje, zatem w związku przyczynowym pomiędzy ewentualnym niezgłoszeniem wniosku we właściwym czasie (wniosek taki został, bowiem zgłoszony) a szkodą wierzyciela.

W odniesieniu do pozwanego W. S. mieć na uwadze również należy, iż przed datą powstania wierzytelności a tym samym przed datą jej wymagalności złożył on skuteczną rezygnację z funkcji członka zarządu spółki. W stosunku do niego zachodzi, zatem również wyłącznie jego odpowiedzialności z uwagi na niepełnienie przez niego funkcji w zarządzie spółki w czasie powstania dochodzonej wierzytelności.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił powództwo wobec braku podstaw prawnych do przyjęcia odpowiedzialności pozwanych na podstawie art. 299 KSH.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjętą w art. 98 k.p.c., zasądzając na rzecz pozwanych z ww. tytułu odpowiednio na rzecz W. S. kwotę 5.379,42 zł, na którą złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika procesowego ustalone na podstawie § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) – 3.600 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17,00 zł i poniesione przez pozwanego koszty opinii biegłego. Natomiast na rzecz pozwanego K. W. koszty zastępstwa procesowego we wskazanej wyżej wysokości.

Na podstawie przepisu art. 113 ust. 1 w zw. z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U nr 167, poz. 1398 ze zm.) Sąd nakazał pobrać od strony powodowej jako strony przegrywającej, na rzecz Skarbu Państwa reprezentowanego przez Sąd Okręgowy w Łodzi kwotę 83,40 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez Skarb Państwa wydatków – kosztów stawiennictwa świadka.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wywiodła strona powodowa, zaskarżając go w całości, zaskarżonemu wyrokowi zarzucając:

1. błędy w ustaleniu stanu faktycznego poprzez pominięcie istotnych oraz niespornych pomiędzy stronami okoliczności w postaci daty powstania zobowiązania spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. do zapłaty powodowi ceny za dostarczane urządzenia oraz w postaci daty utraty statusu członka zarządu przez pozwanego W. S. co skutkowało przyjęciem, że przestał on być członkiem zarządu przed datą powstania zobowiązania spółki podczas, gdy zobowiązanie powstało nawet przed złożeniem przez niego rezygnacji;
2. błąd w ustaleniu stanu faktycznego w postaci przyjęcia, że powódka wiedziała o złożeniu przez (...) wniosku o ogłoszenie upadłości;

3. błąd w ustaleniu stanu faktycznego w postaci pominięcia okoliczności związanych z realizacją układu, które jednoznacznie wskazywały, że wyłącznym celem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości było zaprzestanie działalności spółki w sposób umożliwiający uchylenie się od odpowiedzialności za jej zobowiązania, a nie ochrona interesów wierzycieli spółki;

4. błąd w ustaleniu stanu faktycznego poprzez pominięcie (nie ustalenie) czy zgłoszenie upadłości nastąpiło we właściwym czasie;

5. naruszenie prawa procesowego - art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w postaci pominięcia dowodów z dokumentów - akt rejestrowych i postępowań upadłościowych, które wprawdzie przeprowadzone były na wniosek pozwanych, ale potwierdzały tezy prezentowane przez powoda w przedmiocie właściwego terminu do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz rzeczywistych celów pozwanych realizowanych poprzez zawarcie układu;

6. naruszenie prawa procesowego - art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w postaci pominięcia dowodów z zeznań świadków S. S. i R. F., które wprawdzie przeprowadzone były na wniosek pozwanych, ale potwierdzały tezy prezentowane przez powoda w przedmiocie wypłacalności spółki (...) oraz sposobu realizacji przez (...) układu (w rzeczywistości przetransferowanie majątku i porzucenie spółki);

7. naruszenie prawa procesowego - art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w postaci pominięcia części dowodu z opinii biegłego, który jednoznacznie stwierdził że wierzytelność spółki nie powstałaby w przypadku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości w ustawowym terminie;

8. naruszenie prawa materialnego - przepisu art. 6 k.c. w związku z art. 299 §1 k.s.h. poprzez przyjęcie, że brak dokumentacji firmy uniemożliwia ustalenie, czy stan uzasadniający ogłoszenie upadłości wystąpił przed datą zgłoszenia wniosku, pomimo że ciężar dowodu w przedmiocie właściwego terminu złożenia wniosku obciąża pozwanych;

9. naruszenie prawa materialnego - przepisu art. 299 §1 k.s.h. poprzez błędną wykładnię tego przepisu polegającą na przyjęciu, że odpowiedzialność członków zarządu wynikająca z tego przepisu uzależniona jest od wystąpienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą a niezłożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości oraz, że nie dotyczy zobowiązań powstałych po złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości niezależnie od tego, czy członkowie zarządu złożyli wniosek we właściwym czasie, podczas gdy ani z treści, ani z celu przepisu ograniczenia takie nie wynikają;

10. naruszenie prawa materialnego - przepisu art. 299 § 2 KSH poprzez błędną wykładnię tego przepisu polegającą na przyjęciu, że złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości, które kończy się ogłoszeniem upadłości z jednoczesnym zawarciem układu i zakończeniem postępowania upadłościowego, a zawarty układ w ogóle nie jest wykonywany, może być traktowane jako złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości zwalniające z odpowiedzialności przewidzianej w tym przepisie, podczas gdy właściwa wykładnia prowadzi do twierdzenia, iż zwolnienie z odpowiedzialności ma miejsce wyłącznie w sytuacji, gdy skutkiem złożenia wniosku jest wykonywanie - choćby częściowe - układu, albo też upadłość likwidacyjna w której wierzytelność powoda znalazłaby się na liście wierzytelności.

Konkludując, apelująca strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku oraz o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwoty 75.471 zł z odsetkami od dnia 11 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje w wysokości określonej właściwymi normami.

Pozwany W. S. w odpowiedzi na apelację wniósł o oddalenie apelacji powódki w całości jako oczywiście bezzasadnej oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego W. S. zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg 1,5 krotności stawki minimalnej określonej w normach przepisanych - tj. w kwocie 6.075,00 zł (5.400,00 zł x 0,75% = 4.050,00 zł x 1,5 = 6.075,00 zł) - zgodnie z przepisem § 10 ust. 1 pkt 2) w zw. z § 2 pkt 6) i w zw. z § 15 ust. 3 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat

za czynności radców prawnych, uzasadniając wniosek o przyznanie wynagrodzenia w wysokości 1,5 krotności stawki minimalnej rodzajem i zawilnością sprawy, w szczególności czasem prowadzenia sprawy i obszernością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Pozwany K. W. w odpowiedzi na apelację powódki wniósł o jej oddalenie i o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wg norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Wbrew zarzutom apelującego wydane przez Sąd Okręgowy orzeczenie jest prawidłowe i zostało poprzedzone wszechstronną i prawidłową oceną zebranego materiału dowodowego, poczynionymi w oparciu o uwzględnione dowody ustaleniami faktycznymi oraz zastosowaniem właściwych przepisów prawa materialnego.

Nietrafnie apelujący zarzuca błędy w ustaleniu stanu faktycznego m.in. przez - zdaniem powoda - pominięcie istotnych oraz niespornych pomiędzy stronami okoliczności. Należy wskazać, że stosownie do obowiązujących reguł postępowania cywilnego Sąd pierwszej instancji dokonał ustaleń faktycznych w zakresie faktów, które uznał za udowodnione, wskazując dowody, na których oparł się przy wydawaniu niniejszego rozstrzygnięcia i przyczyny, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Stawiając zarzuty, co do błędów w ustaleniach faktycznych, powód w apelacji nie wskazuje, które jego zdaniem przepisy w tym zakresie zostały rzekomo naruszone, a nadto brak jest uprawdopodobnienia, że miałyby to istotny wpływ na zaskarżony wyrok.

Dokonując wprost analizy podniesionych w tym zakresie zarzutów, należy uznać je i tak za chybione. Apelujący zarzuca, że wbrew ustaleniom Sądu pierwszej instancji zobowiązanie spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. do zapłaty powodowi ceny za dostarczane urządzenia powstało w lipcu 2013r.. Tymczasem, jak ustalił to prawidłowo Sąd Okręgowy, wierzytelność wynikająca z zawartej pomiędzy (...) S. A. a (...) spółka z o.o. umowy sprzedaży podzespołów potwierdzona została fakturą, stanowiącą wezwanie do zapłaty, wystawioną w dniu 23 września 2013 roku z terminem zapłaty 30 dni. Natomiast bezspornym jest, że pozwany W. S. złożył rezygnację z zajmowanej funkcji Wiceprezesa Zarządu (...) w dniu 6 września 2013 roku. Zatem prawidłowym jest ustalenie Sądu, iż W. S. przestał być członkiem zarządu przed datą powstania zobowiązania spółki. Natomiast zarzuty błędów w ustaleniu stanu faktycznego w postaci przyjęcia, że powódka wiedziała o złożeniu przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. wniosku o ogłoszenie upadłości, w postaci pominięcia okoliczności związanych z realizacją układu, które jednoznacznie wskazywały, że wyłącznym celem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości było zaprzestanie działalności spółki w sposób umożliwiający uchylenie się od odpowiedzialności za jej zobowiązania, a nie ochrona interesów wierzycieli spółki, czy poprzez pominięcie (nie ustalenie) czy zgłoszenie upadłości nastąpiło we właściwym czasie - należy uznać za polemiczne z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego i wynikające z własnej oceny materiału dowodowego przez apelującego. Zauważyć też trzeba, że jeśli chodzi o zarzut związany z „nie ustaleniem” czy zgłoszenie wniosku o upadłość miało miejsce we właściwym czasie, to kwestia ta pozostaje do oceny na gruncie przepisów prawa materialnego.

Ponadto należy podnieść, że okoliczności związane z czasem powstania zobowiązania powoda względem spółki (...) Sp. z o.o.. które to zobowiązanie powstało po dniu złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu, okoliczności związane z wiedzą powodowej spółki o złożeniu wniosku, wydaniu postanowienia o ogłoszeniu upadłości układowej, czy też realizacji układu były okolicznościami co do zasady bezspornymi i ewentualne rozbieżności w świetle obowiązujących przepisów prawa nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż okoliczności te miały miejsce po dniu złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu, co też Sąd pierwszej instancji wziął pod uwagę i prawidłowo ocenił.

Bezzasadnie także apelujący zarzucił również naruszenie przez Sąd pierwszej instancji przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczną - zdaniem powoda - z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Jak podkreśla się w orzecznictwie i doktrynie procesu cywilnego, normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/99). Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (tak: Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98, niepubl.).

W niniejszej sprawie, wbrew twierdzeniom powoda, dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena dowodów odpowiadała zasadom swobodnej oceny, w szczególności uwzględnia zasady doświadczenia życiowego i wskazania wiedzy i logicznego rozumowania, a zatem podlega ochronie art. 233 § 1 k.p.c.. Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił wiarygodność i moc dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Strona apelująca nie wykazała przy tym żadnych istotnych błędów logicznego rozumowania, sprzeczności z doświadczeniem życiowym, braku wszechstronności czy też bezzasadnego pominięcia dowodów. Powód w apelacji, zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., przedstawia stan faktyczny ustalony na podstawie własnej, według Sądu Apelacyjnego, wadliwej oceny dowodów zaprezentowanych w toku postępowania przez strony. Zarzuty te mają przy tym charakter ogólnikowy.

Sąd pierwszej instancji uznał, że co do zasady zeznania świadków w dużej mierze dotyczyły kwestii irrelevantnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a apelujący nie podważył tego stanowiska jako pozostające w sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego. Jeśli chodzi o zarzut pominięcia twierdzeń biegłego w zakresie ustaleń, co do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie to należy stwierdzić, że ustalenia na podstawie zebranego materiału dowodowego w zakresie możliwości przyjęcia, iż wniosek został złożony we właściwym czasie należały do Sądu. Ponadto prawidłowo argumentował Sąd Okręgowy, że powyższe twierdzenie biegłego pozostaje o tyle bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, że wiarygodność powodowej spółki wobec (...) powstała kilka miesięcy po złożeniu przez spółkę wniosku o ogłoszenie jej upadłości z możliwością zawarcia układu, w trakcie trwania postępowania w przedmiocie tego wniosku i w trakcie trwania negocjacji z wierzycielami spółki. Z tego względu Sąd uznał, że nie można zasadnie i w sposób logicznie przekonujący twierdzić, iż gdyby wcześniej nastąpiła upadłość spółki to wiarygodność ta by nie powstała skoro powstała ona faktycznie po zgłoszeniu przez spółkę wniosku o ogłoszenie upadłości i w trakcie postępowania układowego, kiedy to wierzyciel miał możliwość pozyskania wiedzy o fakcie trwania tego postępowania, a mimo to zawarł ze spółką umowę sprzedaży podzespołów z odroczonej terminem płatności.

Ze względu na powyższe rozważania, w ocenie Sądu Apelacyjnego, zarzuty apelującego w zakresie naruszenia przepisów postępowania są zarzutami bezzasadnymi.

Odnosząc się w następnej kolejności do zarzutów naruszenia prawa materialnego, to jest – według apelującego - dokonania błędnej wykładni art. 299 § 1 i § 2 k.s.h., a także naruszenia art. 6 k.c. w zw. z art. 299 § 1 k.s.h., należy uznać te zarzuty za bezzasadne.

Odpowiedzialność z art. 299 k.s.h. ma niewątpliwie inny cel niż kontraktowa lub deliktowa odpowiedzialność odszkodowawcza, jest nim bowiem zagwarantowanie wierzycielom spółki dodatkowej ochrony w wypadku, gdy egzekucja wszczęta przeciwko spółce nie doprowadziła do zaspokojenia ich wierzytelności z powodów zawinionych przez członków zarządu spółki - a więc funkcja ochronna praw wierzycieli. W konstrukcji odpowiedzialności członków zarządu wynikającej z art. 299 k.s.h. ustawodawca uwzględnił tradycyjne elementy konstrukcyjne odpowiedzialności: wina członka zarządu w niedopełnieniu opisanych w art. 299 § 2 k.s.h. obowiązków, szkoda i adekwatny związek przyczynowy. Odpowiedzialność mająca źródło w art. 299 k.s.h. jest odpowiedzialnością za winę własną. Dopełnienie

przez członków zarządu ciążących na nich obowiązków ustawowych powoduje brak podstaw do przypisania im winy, co w każdym wypadku wyklucza ich odpowiedzialność wobec wierzycieli.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej wykładni powyższego przepisu w stanie faktycznym niniejszej sprawy, uznając, że brak jest podstaw prawnych do przyjęcia odpowiedzialności pozwanych, a to wobec braku związku przyczynowego pomiędzy sprawowaniem przez pozwanych funkcji członków zarządu a szkodą doznaną przez wierzyciela spółki, gdyż dochodzona przez powoda wierzytelność powstała po dacie zgłoszenia przez pozwanych wniosku o ogłoszenie upadłości spółki z możliwością zawarcia układu, w trakcie toczącego się postępowania sądowe w przedmiocie tego wniosku.

Sąd Apelacyjny podzielił przy tym argumentację Sądu pierwszej instancji, że złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu spółki (...) Sp. z o.o. (przy czym należy podkreślić, że bezspornym jest ogłoszenie upadłości przez Sąd postanowieniem z dnia 4 października 2013 r.) kilka miesięcy przed powstaniem zobowiązania powodowej spółki, skutkuje koniecznością przyjęcia, że wniosek został złożony we właściwym czasie. Trafnie wskazał Sąd, odwołując się do doktryny i orzecznictwa, że odpowiedzialność z art. 299 § 1 k.s.h. nie obejmuje zobowiązań powstałych po zgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości. Za właściwą bowiem, z punktu widzenia założeń przepisu art. 299 k.s.h. i celu zawartego w nim unormowania, cezurę czasową rozgraniczającą, ze względu na moment ich powstania, zobowiązania, za które ponoszą odpowiedzialność członkowie zarządu spółki z o.o. uznać należy dzień zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki. W odniesieniu bowiem do zobowiązań spółki powstałych po zgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości, poprzedzające powstanie zobowiązania zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości jest zgłoszeniem dokonany w właściwym czasie w tym znaczeniu, że także w takiej sytuacji uzasadnione jest stwierdzenie braku związku przyczynowego pomiędzy sprawowaniem funkcji przez członka zarządu spółki a szkodą jej wierzyciela (tak R., Komentarz KSH, 2009, s. 556; wyr. SN z 30.9.2004 r., IV CK 49/04, L.; wyr. z 14.2.2003 r., IV CKN 1779/00, OSNC 2004, Nr 5, poz. 76).

Ma rację apelujący, że złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie, nie zawsze zwalnia członka zarządu od odpowiedzialności za zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Może bowiem zdarzyć się, że wniosek nie wywoła skutków prawnych, jak choćby, kiedy następuje umorzenie postępowania, ze względu na np. brak środków na jego prowadzenie. Na orzeczenia zapadłe właśnie w tak ukształtowanym stanie faktycznym powołuje się strona apelująca. Jednakże w niniejszej sprawie taki stan nie wystąpił. Złożony wniosek o ogłoszenie upadłości został pozytywnie rozpoznany przez Sąd upadłościowy. W wyniku złożenia wniosku, jak wynika to z toku postępowania po złożeniu wniosku, w marcu 2013 roku został zabezpieczony majątek spółki, poprzez ustanowienie nadzorca sądowego, a następnie postanowieniem z dnia 4 października 2013 r. została ogłoszona upadłość z możliwością zawarcia układu. Zatem wierzytelność powodowej spółki, jako powstała przed ogłoszeniem upadłości, z mocy prawa objęta była układem stosownie do ówczesnie obowiązującego art. 27 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze. Wbrew twierdzeniom apelującej strony powodowej, to Sąd upadłościowy zdecydował o tym, czy istniała podstawa do ogłoszenia upadłości układowej zgodnie ze złożonym wnioskiem, czy też należało dokonać ogłoszenia upadłości likwidacyjnej. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 14 ustawy z dnia 28 lutego 2003r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U.2012.1112 t.j. z dnia 2012.10.09) sąd decyduje o sposobie prowadzenia postępowania upadłościowego. Tym samym zarzut apelującego, że wniosek złożony przez pozwanego K. W. nie wywołał skutków prawnych w świetle przepisów art. 299 k.s.h. nie można uznać za trafny. Wniosek ten skutkowało ogłoszeniem upadłości z możliwością zawarcia układu. Brak jest również przesłanek uzasadniających uznanie, iż wniosek o ogłoszenie upadłości nie został zgłoszony w terminie. Z treści opinii biegłego wynika bowiem wprost, iż spółka (...) była w sytuacji ekonomicznej uzasadniającej zgłoszenie wniosku o ogłoszenie jej upadłości na dzień 31 stycznia 2013 roku, zaś wniosek o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu zgłoszony został przez spółkę w dniu 28 lutego 2013 roku, a zatem w czasie właściwym. Powyższe jednoznacznie wskazuje, iż twierdzenia apelującego w tym zakresie są chybione. W tym miejscu należy wskazać, że niezasadnie zarzuca apelujący jakoby spółka (...) prawdopodobnie od początku działalności była w stanie określonym jako niewypłacalność, zaś pozwani nigdy nie zamierzali realizować układu, czego dowodem miało być ustąpienie pozwanych z zarządu spółki. Pozwani zaprzeczyli tym twierdzeniom, a powód nie udowodnił powyższego. Zgodnie z treścią opinii biegłego o stanie przedsiębiorstwa spółki sporządzonej w toku

postępowania o ogłoszenie upadłości przez tymczasowego nadzorcę sądowego spółki, istniała realna szansa na wykonanie przez spółkę układu opartego na złożonych przez nią propozycjach układowych, dlatego nieuprawnionym jest twierdzenie, iż pozwani mieli świadomość o tym, iż postępowanie układowe nie osiągnie zamierzonego celu. W chwili zawierania układu z wierzycielami, spółka nie miała innych wymagalnych zobowiązań i realizowała umowy w zakresie wystarczającym dla zabezpieczenia wszystkich wydatków w 2013 roku. Należy też dodać, jeśli chodzi o odpowiedzialność pozwanego W. S., to według poczynionych ustaleń, konieczność ustąpienia przez tego pozwanego z funkcji członka zarządu podyktowana była względami rodzinnymi, a powód nie wykazał, że było inne przyczyny rezygnacji.

Jeśli chodzi o zarzut, co do oceny sytuacji spółki (...) Sp. z o.o. w latach 2010 – 2011, to należy wskazać, że według opinii biegłego, co do zasady spółka w roku 2012 regulowała swoje zobowiązania, która to okoliczność z kolei pozostaje spójna z wnioskami wynikającymi z dowodów osobowych.

Odnosząc się do zarzutu apelującego dotyczącego naruszenia art. 6 k.c. w zw. z art. 299 § 1 k.s.h., to należy uznać za chybiony. Strona pozwana uczyniła zadość swojemu obowiązkowi inicjatywy dowodowej. Pozwany W. S. wniósł o przeprowadzenie dowodów z dokumentów wchodzących w poczet akt rejestrowych spółki (...), a także o załączenie do akt sprawy akt postępowania w sprawie z wniosku spółki o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu oraz o zobowiązanie tymczasowego nadzorcy sądowego spółki do złożenia do akt sprawy pełnych ksiąg rachunkowych oraz sprawozdań finansowych spółki za lata 2013 - 2014.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny, uznając zarzuty apelującej strony powodowej za niepodlegające uwzględnieniu, na podstawie art.385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.. Na koszty te złożyły się koszty zastępstwa procesowego każdego z pozwanych ustalone w oparciu o § 10 ust.1 pkt 2) w zw. § 2 pkt 6) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804, zm. Dz.U. z 2016 r., poz. 1667).

Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku pełnomocnika pozwanego W. S. o przyznanie wynagrodzenia w wysokości 1,5 krotności stawki minimalnej. W postępowaniu apelacyjnym nakład pracy pełnomocnika pozwanego sprowadził się przedstawienia odpowiedzi pisemnej na apelację powoda i do udziału w rozprawie apelacyjnej, ale należy uwzględnić, że zagadnienia stanowiące przedmiot apelacji były już znane pełnomocnikowi z toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji, a w ramach postępowania apelacyjnego nie prowadzono dodatkowo żadnego postępowania dowodowego.